Temps Ordinari - Corpus Christi

Per Administrador el dg., 29/05/2016 - 09:00

Gen 14, 18-20
! Cor 11,23-26
Lc 9,11b-17

Tres indicacions prèvies i sabudes...
a.- La festa –solemnitat- que celebrem avui ve acompanyada de molts i variats elements “tradicionals”. Al llarg del temps hem anat associant pràctiques i realitzacions que volen donar més llum i bellesa a la festa. La religiositat popular acarona amb afecte allò que estima. Benvingudes tradicions que ens parlen en altres llenguatges. Expressions diferents al discurs, la raó, l’enteniment, la lògica. Benvingudes tradicions quan sabem situar-les al seu lloc, donar-les el seu veritable espai, i deixar que ens ajudin a celebrar, valorar i estimar. Sense magnificar res, ni voler donar més importància a l’embolcall que al mateix regal.

b.- La festa del Corpus sorgeix en una època en què alguns qüestionaven el valor de l’Eucaristia i la presència real del Senyor al pa i al vi eucarístic. És per això que sorgeix la pràctica de treure l’Eucaristia al carrer: les processons. Així es presenta l’Eucaristia per reconeixement i adoració pública.
Magnífica intuïció, la de fer del carrer el lloc on es viu l’Eucaristia. Intuïció validíssima, que caldrà acomodar al nostres dies i a les formes dels nostres temps.

c- En canvi, potser, l’element “d’adoració” i de “devoció” massa ressaltat, -insisteixo en el “potser”- ens ha jugat alguna mala passada. I ens ha fet oblidar que, en primer lloc, el Cos de Crist és aliment per a ser menjat, partit i repartit. Entregat per a la vida del món. És per a ser menjat. Per enfortir i donar vida. Per transformar els qui en mengen. (I no tant per ser exposat – adorat – admirat.)

Dit això, tres idees a propòsit de la festivitat i l’Evangeli d’avui

1.- Ets el que menges.
Ja fa alguns anys va sorprendre’m aquesta expressió. Era el títol d’un llibre sobre alimentació sana i bons hàbits alimentaris. “Ets el que menges”. Directe i clar. Això mateix es pot dir de la vida cristiana. I, de la mateixa manera que alimentem el nostre cos –i hem de fer-ho bé-, potser també hem d' adonar-nos que hem de tenir cura en alimentar la nostra interioritat més fonda i autèntica. Alimentar les nostres smotivacions i disposicions. Alimentar el nostre desig més genuí i el sentit de viure. Alimentar els nostres horitzons i realitzacions. Alimentar el nostre cor.
Potser no deixa de ser simptomàtic que a les nostres societats del benestar, els trastorns de l’alimentació són importants. I ens diuen, per una banda, que estem grassos i amb obesitat... però mal alimentats. O, per una altra, que cal prendre mesures, per no fer exaltació de la “cultura de l’anorexia”. O, ens ofereixen, per una altra banda, dietes de tot tipus i amb totes les finalitats.
La festa d’avui ens parla de la necessitat urgent i imperiosa d’alimentar-nos de Jesús. De la seva persona i la seva vida entregada. Sòlidament i sana del Cos i la Sang del Crist. Alimentar-nos. No “enganyar l’estómac amb quatre coses que picotejo d’aquí i d’allà”. Avui és el dia per preguntar-me dues coses importants. La primera és si alimento la meva vida cristiana. La segona és si –de debò!- m’alimento de Jesús.
En el nostre organisme, la digestió fa que assimilem allò que mengem i els seus elements.
Quan ens alimentem de Jesús, això canvia. I resulta que –aleshores-, és l’Aliment el qui ens assimila a Ell. I ens va transformant en Ell.

2.- Doneu-los vosaltres de menjar.
Aquest és l’encàrrec que Jesús fa als seus deixebles. També als deixebles del segle XXI. Cuideu-los. Teniu cura, vosaltres. Sentiu-vos responsables i corresponsables de la vida dels vostres germans. Que a ningú no li falti del necessari. Perquè, de fet, n’hi ha per a tots. Jo m’he trencat per donar-me a tots. Ara us toca a vosaltres. Que a ningú no li falti aliment, salut, educació, estimació, justícia, sentit, companyia... Vida!! És l’encàrrec que Jesús fa a la comunitat cristiana. I nosaltres rebem d’Ell mateix. Potser, també, amb la mateixa impotència amb què el van rebre els seus primers deixebles. I ens vinguin ganes, com a ells, d’escapolir-nos.

3.- Organitzeu-vos
I Jesús, encara, dóna un altre encàrrec. Que s’asseguin en grups de cinquanta. Podríem traduir-ho per: “organitzeu-vos”, “poseu-vos en marxa”. Cal fer i construir comunitat. Cal deixar de ser massa, multitud anònima. Cal sentir-se partícip i corresponsable de la marxa de les coses. De la transformació de la realitat. Cal aportar allà on estem. I motivar que cadascú aporti allò que és i que té.

Diada de corpus: sóc una barra de pa en un menjador de famolencs.

ETIQUETES
RESPONSABILITAT ALIMENT